

LUCINDA RILEY

Angyalfa

LUCINDA RILEY

Angyalf

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Angel Tree

Copyright © Lucinda Riley 2015
„The Seven Sisters” Copyright © Lucinda Riley 2014

Hungarian translation © Szigeti Judit
„The Seven Sisters” Hungarian translation © Kiss Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIGETI JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 167 9

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DÁNZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

*Wales, Monmouthshire, Marchmont Hall
1985 szentestéje*

Első fejezet

David Marchmont az utasára pillantott, miközben bekanyarodott a kocsival a keskeny ösvényre. A hó most már zuhogott, még veszélyesebbé téve az egyébként is jeges utat.

– Már nem vagyunk messze, Greta, és úgy tűnik, épp időben érkezünk. Gondolom, reggelre járhatatlan lesz az út. Ismerős valamennyire? – kérdezte a férfi óvatosan.

Greta felé fordult. Bár már betöltötte az ötvennyolcat, elefántcsont színű bőrét nem szabdalták ráncok, és még most is a hatalmas kék szeme volt a legmeghatározóbb az arcán, amely Davidet mindig is egy babára emlékeztette. Az idő nem fakította ki a szeme élénk kék színét, bár már nem ragyogott úgy az izgalomtól vagy éppen a haragtól, mint egykor. A fény régen kialudt benne, és a férfi éppoly ártatlannak és üresnek látta a tekintetét, mint egy porcelánszoborét.

– Tudom, hogy valamikor itt éltem. De nem emlékszem rá, David. Ne haragudj!

– Ne aggódj! – nyugtatta a férfi, mivel tudta, mennyire boszszantja az asszonyt a helyzet. Ahogy azzal is tisztában volt, hogy ha kitörölhetné az emlékezetéből a szörnyűséges és lesújtó képet a leégett gyermekkori otthonáról, szinte bizonyos, hogy megtenné; az égett fa és a füst átható szaga a mai napig elkísérte. – Persze Marchmont felújítási munkálatai már igencsak előrehaladtak.

– Igen, David, tudom. A múlt héten mesélted, amikor nálam vacsoráztál. Báránybordát készítettem, és megittunk egy üveg Sancerre-t – mondta a nő védekezően. – Azt is említetted, hogy a házban fogunk megszállni.

– Pontosan így van – felelte David nyugodtan.

Megértette, hogy Greta mindig szükségét érzi, hogy részleteket közöljön vele a közelmúlt eseményeiről, még ha a baleset előtti múltja teljes mértékben hozzáférhetetlen is maradt számára. Miközben igyekezett irányban tartani a kocsi a fagyott úton, és a kerekek erőlködve kapaszkodtak az enyhe emelkedőn, David eltűnődött azon, vajon jó ötlet volt-e visszahozni ide Gretát karácsonyra. Valójában meglepte, hogy a nő elfogadta a meghívást, mivel már évek óta próbálta meggyőzni őt arról, hogy hagyja ott a mayfairi lakását, ám eddig mindig határozott elutasítással találkozott.

Végül háromévnyi fáradtságos felújítás után, amikor a ház kezdett végre némileg emlékeztetni egykori pompájára, David úgy érezte, elérkezett a megfelelő pillanat. És valamilyen meglepő okból kifolyólag ezzel Greta is egyetértett. A férfi legalább abban biztos lehetett, hogy a ház maga meleg és kényelmes lesz, legalábbis fizikai szempontból. Ám hogy lelkiileg milyen hatást gyakorol rájuk – figyelembe véve a körülményeket, amelyek mindkettőjüket érintik –, nos, abban már nem volt ennyire biztos...

– Máris sötétedik – jegyezte meg Greta halkan. – Pedig még csak három óra múlt.

– Igen. Remélem, Marchmontot azért még láthatjuk nappali fényben.

– Ahol egykor éltem.

– Igen.

– Owennel. A férjemmel. A te nagybátyáddal.

– Igen.

David tudta, hogy Greta csak memorizálta az emlékezetéből kitörlődött múlt részleteit. Mintha vizsgáznia kellene belőlük. És ő maga volt Greta tanára. A nő orvosainak a tanácsára nem hozta szóba a traumatikus eseményeket, csak olyan neveket, időpontokat és helyszíneket említett, amelyek felkavarhatnak valamit a tudatalattijában, és útmutatóként szolgálhatnak az elfeledett emlékek felelevenítéséhez. Időnként, amikor meglátogatta a nőt, és elbeszélgetett vele, látni vélte, ahogy megcsillan a szemében a felismerés valamilyen információ hallatán, de abban már nem volt biztos, hogy Greta ténylegesen az eseményekre emlékszik-e, vagy csak arra, amit ő már korábban elmondott

neki. És oly sok év után az orvosok – akik sokáig biztosra vették, hogy vissza fog térni a nő emlékezete, hiszen az agyi vizsgálatok során, amelyeket a baleset óta elvégeztek, ennek semmi akadályát nem látták – most már szelektív amnéziáról beszéltek, amelyet egy trauma idézett elő. Az volt a véleményük, hogy Greta nem akar emlékezni.

David bevette az alattomos kanyart az úton, és tudta, hogy hamarosan feltűnik a szemük előtt Marchmont kapuja. Bár törvényes tulajdonosként egy vagyont költött a ház rendbehozatalára, valójában csak amolyan gondnok volt. Most, hogy a felújítási munkálatok majdnem befejeződtek, Ava, Greta unokája és a férje, Simon Gate Lodge-ból átköltöztek Marchmont Hallba. David halála után a birtok hivatalosan is Avára száll. Az időzítés nem is lehetett volna jobb, mivel a házaspár néhány héten belül várta első gyermekük érkezését. Az elmúlt néhány évben igen rosszul alakult a család sorsa, de talán, gondolta David, ez a szakasz végre lezárul egy új, ártatlan élet születésével.

A Greta emlékezetkiesése óta történetek pedig csak tovább bonyolították a helyzetet... David igyekezett távol tartani az aszszonyt ezektől az eseményektől, mivel félt attól, milyen hatást gyakorolnának rá. Végére is, ha a történet elejére egyáltalán nem emlékszik, hogyan is lenne képes kezelni a végét?

Összességében tehát David, Ava és Simon mindig vékony jégen járt, amikor Gretával beszélgetett, mivel egyrészt próbálták felébreszteni a memóriáját, másrészt nagyon ügyeltek arra, hogy mit hoznak szóba a jelenlétében.

– Látod, Greta? – kérdezte David, amint behajtott a kapun, és megpillantotta Marchmontot.

Az Erzsébet korabeli ház elegánsan állt a lankás hegyoldalak előtt, amelyek meredeken nyújtóztak a háttérben magasodó Fekete-hegység fenséges csúcsaiig. A hegy lábánál az Usk folyó kanyargott a széles völgyben, és két partján fényesen csillogott a friss hótakaró. A világosvörös téglából készült ősi falak hármass nyeregtetőben végződtek, és a díszes keretes, osztott üveglablakokból visszatükröződött a téli nap utolsó, rózsaszín sugarainak a fénye.

Bár az ősi, csontszáraz fagerendák gazdagon táplálták a tüzet, amely felemésztette a régi tetőt, a ház külső falai túléltek a ka-

tasztrófát. A tűzoltók szerint ez annak volt köszönhető, hogy körülbelül egy órával azután, hogy az első parázs lángra kapott, hatalmas felhőszakadás vette kezdetét. Csak a természet mentette meg Marchmont Hallt a teljes pusztulástól, és így legalább maradt belőle valami, amit David felújíttathatott.

– Ó, David, hiszen ez sokkal szebb, mint a fotókon, amiket mutattál! – hüledezett Greta. – A havas tájjal olyan, akár egy karácsonyi képeslap.

És valóban, ahogy leparkoltak a bejárathoz közel, David már meg is pillantotta a lámpák és a karácsonyfa pislákoló fényeinek a ragyogását az ablakon át. A látvány akkora kontrasztban állt gyermekkori otthona sötét, barátságtalan légkörével – amely kitörölhetetlenül az emlékezetébe vésődött –, hogy hirtelen eufória lett úrrá rajta e csodás átalakulás láttán. Talán a múlt is a tűz martaléka lett, képletesen éppúgy, mint fizikailag. David azt kívánta, bár csak élne még az anyja, hogy szemtanúja legyen ennek a figyelemre méltó megújulásnak.

– Ugye milyen jól fest? Akkor hát... – David kinyitotta a kocsiját, amitől a hó lezúdult az autó tetejéről – menjünk be gyorsan. Később kijövök a bőröndökért és az ajándékokért.

A férfi megkerülte az autót, kinyitotta az ajtót Gretának, aki óvatosan kiszállt, és bebújós utcai cipőjében bokáig süllyedt a mély hóban. Ahogy felpillantott a házra, majd le a hóba süppedt lábára, hirtelen megrohanta egy emlékkép.

Jártam már itt...

A döbbenettől földbe gyökerezett lábbal állt, el sem hitte, hogy végre elérkezett ez a pillanat, és kétségbeesetten próbált az emlékfoszlányba kapaszkodni. De sajnos az már el is illant.

– Gyere, Greta, még halálra fagysz idekint – mondta David, és a nő felé nyújtotta a könyökét. Így sétáltak együtt néhány métert Marchmont Hall bejáratáig.

Miután Mary, aki immáron negyven éve volt Marchmont házvezetőnője, fogadta őket, David a hálószobájába kísérte Gretát, majd magára hagyta, hogy lepihenhessen. Feltételezte, hogy a döntés okozta szorongás, miszerint annyi év után elhagyja a saját otthonát, igencsak kimeríthette az asszonyt, és ezen nem segített a Londontól idáig tartó hosszú út sem.

David ezután a konyhába ment, hogy megkeresse Maryt, aki

épp húsos pitét készített az új konyhaszigeten. A férfi elismerően nézett körbe a csillogó gránitból készült munkaasztalokon és a fal mellett álló, fényes beépített szekrényeken. Marchmont felújítási terveinek készítése során kizárólag a konyhában és a fürdőszobában engedélyezett modern kialakítást. A többi helyiségben az eredeti állapotot állították helyre, ami igencsak fáradtságos feladatnak bizonyult. David heteken át kutatott, bújtta a régi fényképeket a könyvtárakban, és közben igyekezett felidézni a saját gyermekkori emlékeit is. Több tucat mesterembert fogadott fel, hogy a kő járólapoktól kezdve a bútorokig minden a lehető legjobban hasonlítson az egykori Marchmontra.

– Jó napot, David úr! – Mary mosolyogva pillantott fel. – Jack tíz perce telefonált, és azt mondta, hogy Tor vonata körülbelül egy órát késik. Elvitte a Land Rovert, szóval biztosan visszajutnak.

– Kedves Jacktől, hogy kiment érte. Tudom, milyen kevés ideje van a birtokon elvégzendő teendők mellett. És hogy tetszik önnek a felújított ház, Mary?

– Csodálatos, *bach**. Minden olyan új és friss – felelte az asszony enyhe walesi kiejtéssel. – El sem hiszem, hogy ez ugyanaz az épület. Olyan meleg van idebent mostanában, hogy alig kell begyűjtanom.

– És a lakása kényelmes?

Mary férje, Huw néhány éve meghalt, és az asszony egyedül érezte magát a birtokon álló kis házban. Ezért aztán amikor az építésszel együtt a felújítandó ház tervein dolgoztak, David egy néhány szobás kis lakosztályt is tervezett a tágas tetőtérbe Mary számára. Azok után, ami történt, örült, hogy valaki állandóan lakik a házban, ha Avának és Simonnak esetleg el kellene mennie otthonról.

– Ó, igen, köszönöm! És csodálatos kilátás nyílik a völgyre. Hogy van Greta? Hogy őszinte legyek, meglepett, amikor említette, hogy ő is itt lesz velünk karácsonykor. Bevallom, sohasem hittem, hogy ennek is eljön a napja. Mit szólt?

– Nem sokat – felelte David, és nem tudta, hogy az asszony vajon Gretának a ház felújításával kapcsolatos véleményére kí-

* Walesi becézés, jelentése: kedvesem, drágám. – *A szerk.*

váncsi-e, vagy arra, milyen érzés volt számára visszatérni ide oly sok év után. – Most lepihent – tette hozzá.

– Láthatta, a régi hálószobáját készítettem elő neki, hátha segíti az emlékek felidézését. Bár az a szoba annyira megváltozott, hogy rá sem ismerek. Gondolja, hogy tényleg nem emlékszik rám? Sok mindenben mentünk át együtt, amikor Marchmontban élt.

– Kérem, próbálja ne felbosszantani magát emiatt, Mary. Azt hiszem, mindnyájunknak nehéz ez a helyzet.

– Nos, lehet, hogy jobb is, ha nem emlékszik bizonyos dolgokra – felelte az asszony komoran.

– Igen – értett egyet David, nagyot sóhajtva. – Így vagy úgy, de nagyon különös karácsony elé nézünk – tette hozzá.

– Az biztos, *bach*. Gyakran keresem az édesanyját a házban, azután rájövök, hogy már nincs itt. – Mary visszafojtotta a könnyeit. – Persze önnek ez még sokkal nehezebb, David úr.

– Mindnyájunknak hozzá kell szoknunk. De legalább itt van Ava meg Simon, és nemsokára a kisbabájuk is, ők majd átsegítenek minket ezen az időszakon. – David vigasztalón átkarolta az asszony vállát. – Megkóstolhatom a mennyei húsos pitét?

Ava és Simon húsz perc múlva érkezett vissza a házba, és csatlakozott Davidhez a szalonban, ahol friss festékszag, valamint a hatalmas, kőből épült kandallóból származó füst terjengett.

– Ava, csodásan festesz! Szinte kicsattansz az egészségtől – mondta David, majd megölelte a fiatalasszonyt, Simonnal pedig kezet rázott.

– Az elmúlt néhány hónapban hirtelen hatalmasra fújódtam. Az biztos, hogy rögbijátékos lesz a gyerekem, akár fiú, akár lány – felelte Ava, és szeretettel pillantott fel Simonra.

– Megkérjem Maryt, hogy készítsen nekünk egy kancsó teát? – kérdezte David.

– Majd én intézkedem – szólalt meg Simon. – Ava drágám, te csak ülj le ide a bácsikáddal, és tedd fel a lábad. Az éjszaka közepén riasztották egy vajúdó tehénhez – tette hozzá a fiatalember David felé fordulva, majd egy lemondó vállrándítással elhagyta a szobát.

– És remélem, hogy mellettem is lesz valaki, amikor kínlódba vajúdok – vágta rá Ava kuncogva, majd leült az egyik újonnan

kárpitozott székre. – Simon mindig azzal nyaggat, hogy lassítsak egy kicsit, de hát állatorvos vagyok. Mégsem hagyhatom meghalni a pácienseimet, nem igaz? A bába sem tenné ezt velem.

– Nem, Ava, de hat hét múlva szülsz, és Simon csak aggódik, hogy túl sokat vállalsz. Mindössze erről van szó.

– Karácsony után megérkezik a helyettesem, az nagyon megkönnyíti majd a dolgom. De azt nem ígérhetem, hogy ebben az időben nem fognak riasztani egy-egy kihűléstől szenvedő birkához. A pásztorok még a rossz idő beállta előtt leterelték őket a hegyekből, de mindig van néhány különös példány, amelyik hátramarad. De mondd, David bácsi, hogy vagy?

Ava mindig a bácsikájának szólította a férfit, pedig valójában az anyja unokatestvére volt.

– Nagyon jól, köszönöm. Októberben felvettem a karácsonyi műsoromat, és azóta... nos, az igazság az – David hirtelen elpirott zavarában –, hogy az önéletrajzomat írom.

– Csak nem? Az biztosan érdekes olvasmány lesz.

– Az életem kétségkívül az, és éppen ez a gond. Vannak részei, amikről nem beszélhetek... nyilvánvalóan.

– Hát igen... – Ava elkomolyodott. – Hogy őszinte legyek, és tudod, hogy mindig az vagyok, meglep, hogy beleegyeztél a megírásába. Hiszen mindig is féltve őrizted a magánéletedet.

– Igen, de sajnos egy gazember újságíró úgy döntött, hogy az engedélyem nélkül hozzáfog a saját verziója megírásához, ezért úgy határoztam, jobb, ha tisztázom a dolgokat. Legalábbis amennyire a jelen körülmények között tehetem.

– Értem. Így már világos, miért csinálod. Istenem – sóhajtott fel Ava –, egy filmsztár anyával és egy híres komikus kuzinnal a hírnévnek már a gondolatát is meggyűlöltem. Ugye nem teszel említést arról... ami velem történt, David bácsi? Ha megteszed, abba belepusztulok. Különösen azután, hogy Cheskával együtt ott díszelgetem a *Daily Mail* címlapján.

– Persze hogy nem, Ava. Azon vagyok, hogy a családot kihagyjam belőle. A gond csak az, hogy így nem sok mondanivalóm marad. Mivel nem kábítószereztem, és idegösszeomlásom, alkoholproblémáim meg nőügyeim sem voltak, nagyon unalmas olvasmánynak ígérkezik, amit írok. – David nagyot sóhajtott, és cinikusan elmosolyodott. – Apropos, nők! Tor mindjárt itt lesz.

– Örülök, hogy ő is jön, bácsikám. Nagyon kedvelem őt. És minél többen vagyunk itt karácsonykor, annál jobb.

– Hát, legalább végre rá tudtuk venni a nagyanyádat, hogy csatlakozzon hozzánk.

– Hol van?

– Fent pihen.

– És hogy van?

– Igazából ugyanúgy. De nagyon büszke vagyok rá, amiért összeszedte a bátorságát, és eljött ide. – Az ablakon át egy autó fényei villogtak. – Ez biztosan Tor. Segítek neki behozni a csomagjait.

Miután David elhagyta a szalont, Ava azon töprengett, milyen kitaró és hűséges kapcsolatot ápol a férfi Gretával. Tudta, hogy a nő és David az örökkévalóság óta ismerik egymást, de valahogy mégsem értette, miért van úgy oda a bácsikája a nagyanyjáért. Ava nagyapjának a sógornője, vagyis David édesanyja, LJ, aki néhány hónapja halt meg, azt mondta, hogy a fia mindig is nagyon szerette Gretát. És tény, hogy Greta ma is olyan fiatalos, mintha az emlékezetkiesése eltüntette volna ötvennyolc évének a fizikai nyomait, amelyek máskülönben általában érzelmi térképet rajzolnak az ember arcára.

Ava nem szerette bevallani, de meglehetősen üresfejűnek és gyerekesnek találta a nagyanyját. A néhány alkalommal, amikor az elmúlt években találkoztak, mindig úgy érezte, mintha egy tökéletesen megformázott, ámde üres Fabergé tojással beszélgetne. Ugyanakkor az is igaz, hogy Greta személyisége és lelki mélysége a baleset óta mintha teljesen eltűnt volna. Remeteként élt, alig-alig lépett ki a lakása ajtaján. Amióta Ava ismerte, az asszony most először hagyta el az otthonát néhány óránál hosszabb időre.

Ava tudta, hogy nem kellene ítélkeznie a nagyanyja felett, hiszen nem ismerte őt a baleset előtt, ugyanakkor tény, hogy magában mindig LJ-hez hasonlította, akinek rendíthetetlen életszeretetéhez képest Greta – még azzal együtt is, ami vele történt – gyengének és unalmasnak tűnt. *Most pedig*, gondolta Ava, és az ajkába harapott, *Greta velünk karácsonyozik, LJ pedig nem.*

Gombóc nőtt a torkába a gondolatra, de úrrá lett a megindultságán, hiszen tudta, hogy a nénikéje nem akarná, hogy búslakodjon.

– Soha ne hagyj el magad! – mondta mindig LJ, amikor valamilyen tragédia történt.

Ava nagyon szerette volna, ha az asszony kicsivel tovább él, hogy láthassa a hamarosan születendő gyermekét. De legalább a Simonnal való házasságát megérte, és úgy halhatott meg, hogy tudta: Marchmont – és Ava – biztonságban van.

David Tor társaságában tért vissza a szalonba.

– Helló, Ava! Boldog karácsonyt, meg miegymást. Te jó ég, de átfagytam! Micsoda utam volt! – mondta Tor, és a lobogó tűzhöz lépett, hogy meglemelegítse a kezét.

– Nos, úgy tűnik, épp időben érkezted. Jacktól tudom, hogy törölték a ma esti Abergavennybe tartó vonatokat – mondta David.

– Igen, be kell vallanom, nem szívesen töltöttem volna a karácsonyt egy newporti panzióban – jelentette ki Tor szárazon. – A ház igazán csodás, Ava. Simonnal biztosan nagyon élvezitek.

– Ez így van – felelte a fiatal nő. – Nagyon szép lett, és feletébb hálásak vagyunk neked, David bácsi. Simonnak és nekem sohasem lett volna pénzünk a felújításra.

– Nos, mint tudod, egy nap egyébként is a tiéd lesz. Ó, Simon! – szólt oda David a fiatalembernek, aki éppen ekkor lépett a szobába. – Egy kancsó friss tea. Pontosan erre van szükségünk.

Greta zavartan ébredt a délutáni pihenőjéből, és nem tudta felidézni, hol is van pontosan. Rémülten kutatott a koromsötétben egy villanykapcsoló után, majd felkapcsolta a lámpát. Az erős festékszag felfrissítette a memóriáját, miközben felült a kényelmes ágyban, és az újonnan dekorált szobát csodálta.

Marchmont Hall... a ház, amelyről oly sokat hallott Daviddól az évek során. Mary, a házvezetőnő korábban azt mondta neki, hogy valamikor ez volt a szobája, és itt szülte meg Cheskát is.

Greta felkelt az ágyból, és az ablakhoz sétált. Még mindig havazott. Próbálta felidézni azt a futó emlékképet, amely korábban a ház előtt állva egy pillanatra betört az elméjébe, és elkeseredetten vette tudomásul, hogy az emlékezete továbbra is makacsul őrzi a titkait.

Miután megmosakodott az elegáns fürdőszobában, az új, krémszínű blúzát vette fel, amelyet két napja vásárolt. Egy csöpp-

nyi rúzszt kent a szájára, majd a tükörképét nézte, és nyugtalanította a gondolat, hogy el kell hagynia a hálószobája menedékét.

Minden maradék erejét össze kellett szednie ahhoz, hogy elhatározza, a családjával tölti a karácsonyt. Olyannyira, hogy miután igent mondott, és meglátta David elképedt arcát, súlyos pánikrohamok kezdtek gyötörni, amelyekről hajnalig álmatlanul verejtékezett és remegett. Ezután felkereste az orvosát, aki béta-blokkolót és nyugtatót írt fel neki. Az ő bátorítására, valamint egy újabb, nyomorúságosan magányos karácsonytól való félelmében végül sikerült összecsomagolnia, beülnie David kocsjába, és ideutaznia.

Persze az orvosok valószínűleg egészen más motivációt látnának az utazás hátterében. Nyilván azt állítanák – a maguk pszicho-zsargonjával –, hogy talán készen áll; hogy a tudatalattija végre elég erősnek ítéli ahhoz, hogy visszatérhessen ide. És kétségtelen, hogy amióta meghozta a döntést, élénk álmai voltak, ami a baleset óta nem fordult elő vele. Ezekben az álmokban természetesen semmiféle értelmet nem vélt felfedezni, de a sokk, amit néhány órával előtt átélt, amikor felpillantott Marchmont Hallra – és amit az orvosok bizonyára „emlékezetbetörésnek” neveznének –, azért adott némi keretet az elemzésükhöz.

Greta tisztában volt azzal, hogy még sok mindennel szembe kell néznie. A társasággal például, még hozzá hosszabb időn keresztül. És az ünnepekre érkezett vendégek között volt egyvalaki, akivel különösen félt időt tölteni: Tor, David barátnője.

Korábban is találkozott már Torral, amikor David magával hozta teázni a mayfairi otthonába, de még sohasem töltött együtt vele néhány óránál többet. És bár a nő látszólag kedvesen és udvariasan fordult felé, érdeklődéssel hallgatta szűkszavú mondanivalóját, Greta mégis leereszkedőnek érezte, mintha egy gyengeelméjű, szenilis öregasszonynak tartaná.

Greta belenézett a tükörbe. Sok mindent lehetett rá mondani, de ezt semmiképp.

Tor oxfordi professzor volt. Független, intelligens és vonzó... legalábbis a maga sajátos módján, gondolta mindig Greta, aztán haragudott magára, amiért a női ösztöneitől hajtva kritizálja a vetélytársát.

Egyszerűen fogalmazva Tor pontosan az ellentéte volt Gretá-

nak, de boldoggá tette Davidet, és Greta tudta, hogy ennek örülnie kell.

De legalább David azt mondta, hogy Ava is itt lesz a férjével, Simonnal. Ava, az unokája...

Ha valami igazán bántotta Gretát az emlékezetkiesésben, az éppen Ava volt. A saját vére, a lányának a lánya... És bár az elmúlt két évtizedben időről időre találkoztak, és meglehetősen kedvelte is az unokáját, mindig gyötörte a büntudat, hogy nem tud olyan bensőséges kapcsolatot kialakítani vele, amelyet egy közeli rokonnal kellene. Bár nem volt emléke Ava születéséről, azért ösztönösen mégiscsak jobban kellett volna kötődnie hozzá érzelmileg.

Greta úgy vélte, hogy akárcsak LJ, Ava is azt hiszi, hogy sokkal többre emlékszik, mint amit elárul, és csak megjátssza magát. Pedig éveken át járt kezelésekre pszichológusokhoz meg hipnotizőrökhöz, és minden egyéb fellelhető, az emlékezetvesztés gyógyítására irányuló terápiák szakembereit is felkereste, de senki sem ért el nála eredményt. Greta úgy érezte, egyfajta ürességben él, mintha csak szemlélő lenne itt, a többi ember között, akiknek nem okoz semmiféle nehézséget az emlékezés.

Mindenki közül a drága Davidhez érezte magát a legközelebb, aki ott volt mellette, amikor a kómában töltött kilenc hónap után végre kinyitotta a szemét, és az elmúlt huszonnégy évben törődött vele, ahogy csak tudott. Greta biztos volt benne, hogy – figyelembe véve a létezése ürességét – ha David nincs mellette, már évekkal ezelőtt odaveszett volna minden reménye.

A férfi elmesélte neki, hogy negyven évvel ezelőtt ismerték meg egymást, amikor Greta tizennyolc éves volt, és egy Windmill nevű londoni színházban dolgozott a háború után. Annak idején állítólag azt mondta Davidnek, hogy a szülei meghaltak a londoni bombatámadásokban, de más rokonokat nem említett. A férfitől tudta azt is, hogy akkoriban nagyon jó barátok voltak, és feltételezte, hogy a kapcsolatuk ennyiben ki is merült. David elárulta azt is, hogy nem sokkal a találkozásuk után Greta feleségül ment az ő nagybátyjához, egy Owen nevű férfihoz, aki egykor Marchmont ura volt.

Greta éveken keresztül azt kívánta, bárcsak több is lett volna a kapcsolatuk annál a barátságnál, amelyről David mesélt. Mé-

lyen szerette a férfit, és nem a baleset előtti kapcsolatuk miatt, hanem azért, amit ma jelentett számára. Természetesen tudta, hogy David nem viszonzza az érzéseit, és nem volt oka azt feltételezni, hogy ez valaha is másképp lett volna. David híres, sikeres komikus volt, és még ma is rendkívül vonzó férfi. Ezenkívül hat éve volt együtt Torral, aki mindig elkísérte őt a jótékonyági estekre és a díjátadó ünnepségekre.

A legsötétebb pillanataiban Greta azt gondolta, hogy csaknem teher a férfi számára, meg hogy David csak kötelességtudatból törődik vele, mivel jószívű, és a házasság révén rokonok. Amikor az asszony tizennyolc hónap után végre kijött a kórházból, és visszaköltözött a mayfairi lakásába, David volt az egyetlen rendszeres látogatója. Az évek során Gretát egyre erősebben gyötörte a bűntudat, amiért ennyire függ a férfitől, és bár David biztosította arról, hogy nem okoz neki gondot, hogy beugorjon hozzá, az asszony nem akart a terhére lenni, ezért gyakran megjátszotta, hogy nagyon elfoglalt, pedig nem volt az.

Greta ellépett az ablaktól, és tudta, muszáj összeszednie a bátorságát, és csatlakoznia a családjához a földszinten. Kinyitotta a hálószobája ajtaját, végigsétált a folyosón, megállt a pazar, tölgyfából készült lépcső tetején, amelynek faragott korlátja és makk alakú díszítőelemei lágyan ragyogtak a csillár fényében. Lenézett az előcsarnokban álló hatalmas karácsonyfára, belélegezte a finom, friss fenyőillatot, és valami ismét betört az emlékezetébe. Lehunyta a szemét, vett egy mély lélegzetet – ahogy az orvosok tanácsolták –, és próbálta közelebb csalogatni a halovány emlékképet.

Marchmont Hall lakói karácsony reggelén idilli havas táj látványára ébredtek. Ebédre libát ettek, és hozzá a birtokon termesztett zöldséget. Ezután a szalonban gyűltek össze a kandalló előtt, hogy kibontsák az ajándékokat.

– Ó, nagy! – mondta Ava, kezében a puha, fehér babatakaróval. – Ez nagyon jól fog jönni! Köszönöm.

– Mi pedig Torral szerettünk volna venni nektek egy babakocsit, de mivel fogalmunk sincs ezekről az új keletű szerkentyűkről, amiket a szülők manapság használnak, inkább írtunk a nevedre egy csekket – mondta David, és átnyújtotta az ajándékot Avának.

– Ez igazán nagylelkű – hálálkodott Simon, újra teletöltve a férfi poharát.

Greta meghatódott Ava ajándékától, amely egy kettőjüket ábrázoló, bekeretezett fénykép volt abból az időből, amikor Ava még kisbaba volt, az asszony pedig kórházban feküdt.

– Ezzel csak a közeljövőt akartam szemléltetni – mondta Ava mosolyogva. – Te jó ég, hiszen dédnagymama leszel!

– Most mondd meg! – felelte Greta kuncogva.

– És egy nappal sem tűnsz idősebbnek, mint amikor először találkoztunk – jegyezte meg David gálánsan.

Greta a szófán ült, és élvezettel figyelte a családját. Lehet, hogy csak az ebédhez elfogyasztott túl sok bor hatásának köszönhetően, de most az egyszer nem érezte magát tehernek.

Miután mindenki kibontotta az ajándékát, Simon ragaszkodott hozzá, hogy felkísérje Avát az emeletre pihenni, David és Tor pedig sétálni indult. A férfi Gretát is invitálta, de ő tapintatosan nemet mondott. A párnak szüksége volt arra, hogy időt töltsön együtt, és hárman túl sokan lettek volna. Greta egy ideig a tűz mellett üldögélt, és elégedetten elszundított. Amikor felébredt, kinézett az ablakon, és látta, hogy bár a nap már lemenőben van, azért még süt, és fényénél csillog a hótakaró.

Hirtelen úgy érezte, hogy neki is jólesne egy kis friss levegő, ezért megkereste Maryt, és megkérdezte, nem tudna-e kölcsönadni neki egy csizmát meg egy meleg kabátot.

Öt perccel később gumicsizmában – amely több számmal nagyobb volt, mint a lába – és egy régi dzsekiben kísért a szűz hóba, ahol belélegezte a csodálatosan tiszta, csípős levegőt. Megállt, és eltűnődött, merre induljon, remélve, hogy az ösztönei vezetik majd, aztán úgy határozott, jár egyet az erdőben. Séta közben felpillantott a mélykék égre, és hirtelen hatalmas öröm járta át a táj szépsége láttán. Annyira ritka és szokatlan volt számára ez az érzés, hogy majdnem megbotlott, ahogy cikcakkvonalban haladt a fák között.

Egy tisztáshoz érkezett, amelynek a közepén egy fenséges fenyőfa magasodott, hófödte, buja, zöld ágai éles kontrasztban álltak az erdő kopasz bükkfáival. Ahogy közelebb lépett hozzá, megpillantott egy sírkövet a fa tövében, amelynek a feliratát eltakarta a hó. Greta feltételezte, hogy a család egy háziállatának

a sírját találta meg – amelyet egykor ő is ismerhetett –, majd lehajolt, és kesztyűs kezével félresöpörte a fagyott hóréteget.

Lassan előtűnt a felirat.

*Jonathan (Jonny) Marchmont
Owen és Greta szeretett fia
Francesca testvére*

*Született 1946. június 2-án.
Elhunyt 1949. június 6-án.*

Isten kísérje a kis angyalt a mennyországba.

Greta újra meg újra elolvasta a sírfeliratot, majd térdre rogyott a hóban, miközben a szíve hevesen vert.

Jonny... Ezek szerint ez a gyermek az ő fia volt...

Azt tudta, hogy Francesca, azaz Cheska a lánya, de soha senki nem említette neki ezt a fiúgyermeket. A felirat tanúsága szerint háromévesen halt meg...

Greta frusztrációjában és döbbenetében zokogni kezdett, majd felpillantott az égre, és látta, hogy sötétedik. Tehetetlenül nézett körül a tisztáson, mintha a fáktól várná, hogy beszéljenek hozzá, és adjanak neki válaszokat. Ahogy ott térdelt, meghallotta egy kutya ugatását. Egy másik pillanat visszhangja képet alkotott az elméjében: járt már itt azelőtt, és hallotta a kutyaugatást... Igen, igen...

Ezután ismét a sírkő felé fordult.

– Jonny... fiam... kérlek, segíts emlékezni. Az isten szerelmére, segíts emlékezni arra, ami történt! – kiáltotta, szinte fuldokolva a könnyektől.

A kutyaugatás fokozatosan elhallgatott, Greta pedig lehunyta a szemét, és azonnal meglátta az éles képet: egy apró gyermeket tartott a karjában, és a mellkasához szorította.

– Jonny, drága Jonny... kisfiam...

Amikor a nap leereszkedett a fák mögött a völgybe, jelezve az éjszaka közeledtét, Greta széttárta a karját, átölelte a sírkövet, és végre emlékezni kezdett...

Greta

London
1945 októbere

Második fejezet

A Windmill Theatre zsúfolt öltözőjét alapozó illata és izzadságszag töltötte meg. Nem volt elegendő tükör a helyiségben, így a lányoknak meg kellett küzdeniük a helyért, miközben a szájukat rúzsozták, a hajukat bodorították, és a gondosan megtervezett frizurájukra cukros vizet spricceltek, hogy így rögzítsék.

– Azért van annak is előnye, hogy az ember félig meztelenül lép fel... legalább nem kell aggódnia amiatt, hogy leszalad a szem a harisnyáján – mondta egy vonzó, barna hajú lány nevetve, majd gyorsan megigazította a mellét, hogy láthatóbbá tegye a mély dekoltázsú, flitteres kosztümjében.

– Igen, de a fertőtlenítő szappantól azért nem lesz igazán friss és szép a bőröd, miután ledörzsölöd vele a sminkedet, nem igaz, Doris? – felelte egy másik lány.

Valaki hangosan kopogott az ajtón, majd egy fiatalember dugta be a fejét az öltözőbe, akit szemmel láthatóan nem érintett mélyen a csaknem félmeztelen testek látványa.

– Öt perc, hölgyeim! – kiáltotta, majd távozott.

– Hát igen – sóhajtott fel Doris. – Valamit valamiért – mondta, majd felállt. – Én már azért is hálás vagyok, hogy véget értek a légiriadók. Pokoli hideg volt néhány éve, amikor az átkozott pincében kellett fagyoskodnunk egy szál alsóneműben. Teljesen elkékvült a fenekem. Gyerünk, lányok, mutassunk valamit a közönségnek, amiről azután álmodozhatnak!

Doris elhagyta az öltözőt, a többi lány pedig vidám cseverés közepette követte, míg végül egyetlen lány maradt a helyiségben, aki sietve rúzst kent a szájára egy apró ecsettel.

Greta Simpson sohasem késett. Ám ezen a napon elaludt, és tíz óra után ébredt, holott tizenegykor már jelenése volt a színházban. Igaz, megérte csaknem egy kilométert futni a buszmegállóig, gondolta a lány álmodozva, miközben magát bámulta a tükörben. A múlt éjjel hajnalig táncoltak Maxszel, majd kéz a kézben sétáltak végig a rakparton, amíg fel nem kelt a nap, és ez mindenért kárpótolta. Greta szorosan maga köré fonta a karját, ahogy felidézte a fiatalember ölelését és szenvedélyes csókjait.

Négy hete ismerkedett meg Maxszel a Feldman's éjszakai bárban. Általában túl fáradt volt öt előadás után ahhoz, hogy bármi egyebet tegyen, mint hogy hazamenjen aludni, de azon a napon Doris könyörgött neki, hogy ünnepelje vele a huszonegyedik születésnapját, és Greta végül belement. A két lány olyan volt, mint ég és föld: Greta csendes és visszafogott, Doris hetyke és nyers, harsány londoni kiejtéssel. Mégis összebarátkoztak, és Greta nem akarta őt cserben hagyni.

Taxiba szálltak, és hamarosan megérkeztek az Oxford Street-re. A Feldman's tele volt brit és amerikai katonákkal, valamint a londoni társadalom krémjével, akik gyakran látogatták a város legnépszerűbb szvingklubját.

Doris szerzett maguknak egy asztalt az egyik sarokban, majd gínt rendelt mindkettőjüknek. Ahogy Greta körülnézett, arra gondolt, mennyire megváltozott Londonban a hangulat a győzelem napja óta, amely mindössze öt hónapja volt. Az emberek euforikus hangulatba kerültek. Júliusban új, munkáspárti kormányt választottak Clement Attlee vezetésével, és a szlogenjük, „Nézzünk szembe a jövővel!”, jól tolmácsolta az angolok megújult reményeit.

Greta hirtelen megszédült, ahogy belekortyolt a koktéllba, és magába szívta a bár hangulatát. Hat hosszú év után végre véget ért a háború. Elmosolyodott. Fiatal volt, és szép, új izgalmak és új kezdetek vártak rá. És isten a tanúja, hogy mindkettőre szükségé is volt...

Ahogy körülnézett, felfigyelt egy különösen jóképű fiatalemberre, aki amerikai katonák egy csoportjával állt a bárpultnál. Greta megjegyzést is tett rá Dorisnak.

– Igen, és lefogadom, hogy nagyon be van gerjedve. Mind-

egyik amcsi ilyen – mondta Doris, majd elkapta az egyik katona tekintetét, és kihívóan rámosolygott.

A Windmillben mindenki tudta, hogy Doris könnyedén osztogatja a kegyeit. Öt perc múlva a pincér egy üveg pezsgőt hozott az asztalukhoz, amelyet a bárpultnál álló úriemberek küldtek nekik.

– Ilyen egyszerű ez, ha tudod, hogyan kell csinálni, drágám – súgta oda Doris Gretának, miközben a pincér pezsgőt töltött a poharukba. – Ma este egy pennyt sem fizetünk. – Cinkosan a báráttnőjére kacsintott, azután megkérte a pincért, hogy hívja a fiatalembereket az asztalukhoz, hogy személyesen is kifejezhessék a hálájukat.

Két órával később, jó sok pezsgő elfogyasztása után Greta azon kapta magát, hogy Max karjában táncol. Mint megtudta, a férfi amerikai katonatiszt volt, és a Whitehallban dolgozott.

– A legtöbben már hazautaznak, és én is ezt teszem néhány héten belül – magyarázta Max. – De előbb még el kell rendeznünk néhány dolgot. Nagyon fog hiányozni London. Csodás város.

Meglepettnek tűnt, amikor Greta elárulta neki, hogy a „show-bizniszben” dolgozik.

– Úgy érted, fel is lépsz? Mint színésznő? – kérdezte felvont szemöldökkel.

Greta azonnal érezte, hogy ezzel nem fogja lenyűgözni a fiatalembert, ezért gyorsan átírta a történetét.

– Recepciósként dolgozom egy színházi ügynökségnél – magyarázta sietve.

– Ó, értem! – Max máris nyugodtabbnak tűnt. – A show-biznisz igazán nem illene hozzád, Greta. Te, ahogy az anyám mondaná, igazi hölgy vagy.

Fél órával később a lány elhúzódott Maxtól, és közölte, hogy haza kell mennie. A férfi udvariasan bólintott, kikísérte őt, és segített neki taxit fogni.

– Csodálatos este volt – mondta, miközben besegítette őt a kocsiba. – Láthatlak ismét valamikor?

– Igen – vágta rá Greta gondolkodás nélkül.

– Nagyszerű. Holnap este ugyanitt?

– Rendben, de fél tizenegyig dolgozom. Meg kell nézнем az egyik ügyfelünk előadását – hazudta.

– Jó, akkor tizenegykor itt várlak. Jó éjt, Greta! Ne kés holnap!

– Nem fogok.

Hazafelé a taxiban Greta azon kapta magát, hogy ellentmondásos érzelmek kavarnak benne. Az esze azt súgta, értelmetlen belebonyolódnia egy kapcsolatba egy olyan férfival, aki néhány hét múlva elhagyja Londont, ugyanakkor Max úriembernek tűnt, és ez igazán kellemes felüdülést jelentett a gyakran durva férfiközönséghez képest, akik a Windmillbe jártak.

Ahogy ott ült a kocsiban, Greta elkomorodva idézte fel, milyen körülmények vezettek oda, hogy négy hónappal ezelőtt megérkezett a Windmill művészbejárójához. Az újságokban és a magazinokban, amelyeket tinédzserkorában olvasott, a „Windmill-lányok” mindig olyan ragyogónak tűntek, csodálatos ruhákat viseltek, és angol hírességekkel mosolyogtak a képeken. Miután sietve ott kellett hagynia az addigi, a mostanitól igencsak különböző világát, a Windmill volt számára az első állomás Londonban.

Most már azonban tudta, hogy a valóság egészen másképp fest.

Miután visszatért a panzióba, kardigánt húzott a pizsamája fölé, hogy ne fázzon az ősszel is fűtetlen szobában, majd befeküdt szűk ágyába, és rájött, hogy Max lehet az ő útlevéle a szabadság felé. Greta készen állt mindent elkövetni, hogy meggyőzze a fiatalembert arról, hogy ő álmai asszonya.

Ahogy megbeszélték, Greta és Max másnap este találkozott a Feldman'sban, és ettől kezdve szinte minden estét együtt töltöttek. Doris gyakori figyelmeztetése ellenére, miszerint az amcsik túlfizetettek és szexuálisan túlfűtöttek, Max mindig tökéletes úriemberként viselkedett. Néhány napja elvitte Gretát egy táncos vacsorára a Savoyba. Ahogy ott ült a pazar bálteremben az asztalnál, és Roberto Inglezt meg a zenekarát hallgatta, Greta megállapította, hogy imádja, ha az ő gazdag és jóképű amerikai katonája megvacsoráztatja és borral itatja. A férfit is egyre inkább megszerette.

A beszélgetéseikből lassan kiderült, hogy Max igen kiváltságos, védett életet élt, mielőtt néhány hónapja Londonba érkezett. A fiatalember elmesélte, hogy Dél-Karolinában született, tehetős szülők egyedüli gyermeke, és Charleston mellett lakik. Gretának elakadt a lélegzete, amikor Max mutatott neki egy fényképet az elegáns, oszlopos, fehér házról, ahol a családjával

élt. A férfi arról is beszámolt Gretának, hogy az apja több jól menő déli üzlet tulajdonosa, például egy nagy automobilgyáré, amely, mint kiderült, igencsak jó profitot termelt a háború alatt. Ha Max visszautazik Amerikába, a családi üzletben fog dolgozni.

A virágokból, a nejlonharisnyákból és a drága vacsorákból Greta arra a megállapításra jutott, hogy Maxnek a bőre alatt is pénz van, így aztán amikor a fiatalember a „jövők” kifejezést kezdte használni, Greta szívében is gyökeret vert a remény, hogy talán tényleg lehet közös jövőjük.

Aznap este Max a The Dorchester luxushotelbe készült vinni őt vacsorázni, és arra kérte a lányt, hogy valami különlegeset vegyen fel. Néhány nap múlva indul Amerikába hajóval, és újra meg újra elmondta Gretának, mennyire fog hiányozni neki. Lehet, hogy Max valamikor visszatér Londonba, hogy meglátogassa, vagy talán, de csak talán, gondolta Greta, sikerül félretennie annyi pénzt, hogy elutazzon a fiatalemberhez az Államokba...

Romantikus ábrándozását halk kopogás szakította félbe. Felpillantva látta, hogy egy ismerős, barátságos arc néz be az ajtón.

– Kész vagy, Greta? – kérdezte David Marchmont.

Mint mindig, a lányt most is meglepte a férfi elitkörökben használatos, angol kiejtése, amely annyira elütött a színpadi szerepétől. David, azonkívül, hogy rendezőasszisztensként dolgozott, komikusként is fellépett a Windmillben. Taffy volt a művészneve – ami ravasz utalás volt walesi eredetére,* ráadásul a színházban is mindenki így szólította –, szórakoztató műsorait erős walesi kiejtéssel adta elő.

– Adj még két percet – kérte Greta, és hirtelen eszébe jutott, mi is a teendője aznap este.

– De egy másodperccel sem többet. Felkísérlek a színpad mögé, hogy összeszedd a kellékeidet. – David a homlokát ráncolva nézett a lányra. – Biztos, hogy rendben leszel? Szörnyen sápadtnak tűnsz.

– Jól vagyok, Taffy, tényleg – hazudta Greta, és érezte, hogy felgyorsul a szívverése. – Egy pillanat, és jövök.

* A név a *Taffy Was a Welshman* (Taffy egy walesi fickó volt) című angol gyerekmondókából származik, amelyben nem éppen hízelgő fényben tüntetik fel Taffyt. – *A szerk.*

David becsukta az ajtót, a lány pedig nagyot sóhajtott, miközben befejezte a sminkelést.

A munka a Windmillben sokkal nehezebbnek bizonyult, mint amire számított. A *Revundeville*-t naponta ötször adták elő, és amikor épp nem volt előadás, akkor a lányoknak próbálniuk kellett. Mindenki tudta, hogy a legtöbb férfi a közönségben nem a komikusok vagy a varieté többi mősorszáma miatt jön a színházba, hanem azért, hogy a gyönyörű lányokon legeltesse a tekintetét, akik hivalkodó ruhákban parádéznek a színpadon.

Greta elfintorodott, majd büntudattal pillantott csodálatos cseresznyepiros kabátjára, amely az ajtón lógott. Nem tudott ellenállni a pompás darabnak a rendkívül költségesre sikeredett bevásárló körútján a Selfridgesben, mivel szeretett volna igazán kiöltözni a Maxszel való találkozásra. A piros kabát túlságosan is élénk szimbóluma volt az anyagi problémáknak, amelyek miatt mára ide jutott – gondolta Greta, nagyot nyelve –, hogy gyakorlatilag meztelenül kénytelen kiállni több száz mohó férfiszeppár elé.

Amikor néhány nappal ezelőtt Mr. Van Damm arra kérte, hogy lépjen fel a Windmill merész *élő tablóképe*ben – amely azt jelentette, hogy mozdulatlanul kell állnia egy elegáns pózban, amíg a többi lány körülötte sétál –, Gretát taszította a gondolat, hogy csaknem anyaszült meztelenre kell vetkőznie a jelenethez. Mindössze néhány flitter a mellbimbóján és egy apró tanga védte a tisztességét. Ugyanakkor Doris biztatására, aki már évek óta szerepelt a tablóban, illetve a kifizetetlen bérleti díj miatt Greta végül vonakodva beleegyezett a dologba.

Megborzongott a gondolattól, hogy miként vélekedne Max – aki, mint kiderült, hívő baptista családból származott – a karrierje illetően alakulásáról. Ám a lánynak nagy szüksége volt a pénzre, amit ezzel a fellépéssel kereshet.

A falon lévő órára pillantott, és rájött, indulnia kell. Az előadás már elkezdődött, és mindössze tíz perc volt a nagy jelenésig. Kihúzta az öltözőasztal fiókját, gyorsan belekortyolt a flaskába, amelyet Doris ott rejtgetett, és remélte, hogy az alkohol majd erőt ad ahhoz, ami rá vár. Ismét kopogtak az ajtón.

– Nem akarlak sürgetni, de jobb, ha indulunk! – kiáltott be Taffy.

Greta egy utolsó pillantást vetett magára a tükörben, majd ki-
lépett a folyosóra, és a köntösét szorosan összefogta maga előtt.

Nyugtalan arcát látva Taffy mellé lépett, és megfogta a kezét.

– Biztosan ideges vagy, Greta, de ha egyszer kilépsz a színpadra, minden rendben lesz.

– Tényleg? Megígéred?

– Igen, megígérem. Csak képzelj azt, hogy egy párizsi műtérben állsz modellt egy gyönyörű festményhez. Azt hallottam, hogy arrafelé pikk-pakk meztelenre vetkőznek a nők – viccelődött a férfi, így próbálva javítani Greta hangulatán.

– Köszönöm, Taffy. Nem tudom, mihez kezdenék nélküled. – Greta hálásan mosolygott a férjira, aki végigvezette a folyosón a színpalak mögé.

Hét óra és három idegtépő előadás után Greta visszatért az öltözőbe. Az *élő tablója* nagy sikert aratott, és Taffy tanácsának köszönhetően a félelmeit legyőzve végig felszegett fejjel állt az erős reflektorfényben.

– Hát, a nehezen túl vagy... mindig az első alkalom a legroszszabb – mondta Doris, és a mellette ülő barátnőjére kacsintott, miközben Greta a vastagon felkent sminkjét mosta le az arcáról, Doris pedig felújította a sajátját, hogy felkészüljön az esti előadásra. – Most már csak azzal törődj, hogy csodásan nézz ki ma este. Hánykor is találkozol az amerikai fickóval?

– Nyolckor a Dorchesterben.

– Ó, értem... Nagyon felvitte az isten a dolgot, hallod-e – mondta Doris. A tükörben rámosolygott Gretára, majd felállt, és a toll fejdíszje után nyúlt. – Akkor én indulok is, hogy tovább taposam a deszkákat, amíg te igazi Hamupipőkeként a West End környékén csavarogsz a jóképű hercegeddel – mondta, és megszorította a barátnője vállát. – Érezd jól magad, drágám! – tette hozzá.

– Kösz! – kiáltott utána Greta, miközben Doris elindult kifelé az öltözőből.

Greta tudta, szerencséje van, hogy kimenőt kapott estére. Megígérte Mr. Van Dammnak, hogy a következő héten túlorázik. Izgatottan bújt bele a koktélsruhájába, amelyet újonnan vásárolt a pluszfizetéséből – amit az előléptetésének köszönhetően

keres majd –, aztán finoman kifestette magát, majd felvette imá-
dott piros kabátját, és elhagyta a színházat.

Max a Dorchester előcsarnokában várt rá. Megfogta a lány
kezét, és végigmérte.

– Elképesztően szép vagy ma este, Greta. Én vagyok a legsze-
rencsésebb fickó Londonban. Menjünk?

Azzal odatartotta Gretának a karját, és lassan elindultak az
étterem felé.

Amikor végeztek a desszerttel, a fiatalember végre feltette a
kérdést, amelyet a lány annyira vágyott hallani.

– Feleségül akarsz venni? Én... Ó, Max, még alig ismerjük
egymást! Biztos, hogy ezt akarod?

– Egészen biztos. Felismerem, ha szerelmes vagyok. Charles-
tonban más lesz az életed, mint itt, de szeretni fogod. Sohasem
szenvedsz majd hiányt semmiben, ezt megígérem. Greta, kérek,
mondj igent, és az életem hátralévő részében azon leszek, hogy
boldoggá tegyelek.

A lány csak nézte Max szép arcát, és kimondta a választ, ame-
lyet mindketten hallani akartak.

– Sajnálom, de gyűrűt még nem tudok adni neked – mondta
a fiatalember, miközben gyengéden megfogta a lány bal kezét, és
a szemébe nézett –, de ha megérkezünk Amerikába, szeretném ne-
ked adni a nagymamám eljegyzési gyűrűjét.

Greta elragadtatva mosolygott vissza rá.

– Csak az számít, hogy együtt leszünk.

Kávé közben a terveikről beszélgettek: Max két napon belül
Amerikába utazik, Greta pedig követi, amint lejárt a szerződése,
és összecsomagolta kevéske holmiját.

Később, miközben a romantikától és az eufóriától kábultan
táncoltak, Max közel húzta magához a lányt.

– Greta, megértem, ha ezt kissé illetlennek találod, de mivel
most jegyeztük el egymást, és nemsokára hajóra szállok, nem
jönnél el velem a szállodába? Esküszöm, nem hozlak kellemetlen
helyzetbe, de legalább négy szemközt beszélgethetünk...

Greta látta, hogy a férfi elpirul. Azok alapján, amiket eddig
megtudott róla, azt feltételezte, hogy Max még szűz. És ha ő lesz
a férje, akkor egy csók meg egy kis ölelkezés igazán nem árthat.

Később a St. James's-i szállodában Max szorosan magához ölelte. Greta érezte a fiatalember fokozódó izgalmát, csakúgy, mint a sajátját.

– Szabad? – kérdezte Max, és ujjjaival óvatosan megérintette a három gombot a lány ruhájának a nyakán.

Greta azzal érvelt magában, hogy néhány órája szinte meztelenül állt ismeretlen férfiak előtt, így igazán nincs miért szégyenkeznie, ha szeretkezik a férfival, akihez nemsokára hozzámegy, és megajándékozza őt az ártatlanságával.

Másnap Greta a Windmill öltözőjében ülve hullámcsatokkal tűzte fel a haját, és közben nem tudott úrrá lenni a nyugtalanságán. Vajon helyesen dönt, ha hozzámegy Maxhez?

Amióta az eszét tudta, az volt az álma, hogy filmvászonra kerüljön, és az anyja, aki maga is megszállottja volt a mozinak, mindig támogatta ebben. Ezért is nevezte el a lányát a legendás Garbórol. Folyton elvitte a délutáni előadásokra a manchesteri Odeonba, ezenkívül beszédtechnika- és színjátszásórára járatta.

Ugyanakkor, tűnődött Greta, ha az lenne a sorsa, hogy egy nap megjelenjen a filmvászon, nem kellett volna már valakinek felfedeznie? Mindig jártak hozzájuk rendezők a színházba, hogy szemügyre vegyék a híres Windmill-lányokat. Az ott töltött első négy hónapja során két lányt is kiválasztottak, akik a Rank stúdió sztárjelöltjei lettek. Sok lány, közöttük Greta is éppen ezért volt itt. Mindnyájan abban reménykedtek, hogy egy nap valaki bekopog az öltözőjük ajtaján, és üzenetet hoz egy filmstúdió munkatársától, aki szeretne néhány szót váltani vele.

Greta megrázta a fejét, felállt, és felkészült, hogy elhagyja az öltözőt. Hogyan is juthat eszébe, hogy nem megy hozzá Maxhez? Ha Londonban marad, könnyen lehet, hogy még két, három, de akár négy év múlva is a Windmillben fog fellépni, ahol el kell viselnie a lealacsonyító szerepeket, ráadásul az adósságait sem fogja tudni törleszteni. Miután oly sok fiatalember esett el a háborúban, tudta, szerencsés, hogy talált valakit, aki úgy tűnik, szereti, és aki azt állítja, biztonságos és kényelmes életet nyújt majd számára.

Ez volt Max utolsó estéje Londonban. Másnap reggel készült hajóra szállni Amerika felé. Este a Mayfair Hotelben vacsoráznak, és véglegesítik a terveket Greta utazásával kapcsolatban. Aztán

együtt töltik az utolsó éjszakát, majd a fiatalember hajnalban el-
utazik. Greta tudta, hiányozni fog neki Max, ugyanakkor meg-
könnyebbült attól, hogy többé nem kell hazudnia neki azzal kap-
csolatban, hogy mivel is keresi a kenyerét. Utálta, hogy folyton
füllentenie kell, és mindenféle kitalált történetekkel kell előállnia
a követelőző főnökéről, aki miatt túlórázni kénytelen az irodában.

– Greta drágám! Mindjárt felmegy a függöny! – szakította fél-
be a gondolatait Taffy.

– Nyugalom, máris jövök!

A lány rámosolygott a komikusra, aztán követte őt a gyéren
megvilágított folyosón a színpad felé.

– Greta, meg akartam kérdezni, nincs-e kedved meginni vala-
mit az előadás után – suttogta Taffy a fülébe a színpad mögött.

– Beszéltem Mr. Van Damm-mal, és azt mondta, állandó műsor-
számot ad nekem. Úgy érzem, ezt meg kell ünnepelnem!

– Ó, Taffy, ez nagyszerű hír! – Greta őszintén örül a fiatallem-
ber sikerének. – Megérdemled. Tényleg tehetséges vagy – monda,
és megölelte őt.

Mindig is vonzónak tartotta a több mint száznyolcvan centi
magas, kócos, barna hajú, vidám, zöld szemű Taffyt, és az volt az
érzése, hogy ő is tetszik neki. Néha elmentek együtt bekapni va-
lamit, és a férfi rajta próbálta ki a „Taffy-előadás” legújabb vic-
ceit. Gretának büntudata volt, amiért még nem mondta el neki,
hogy eljegyezték.

– Köszönöm. Szóval van kedved egy italhoz?

– Ne haragudj, Taffy, de ma este nem érek rá.

– Akkor talán a jövő héten?

– Igen, a jövő héten.

– Greta! Mi jövünk – szólt oda neki Doris.

– Bocsánat, most mennem kell.

David nézte, ahogy Greta felmegy a színpadra, és nagyot só-
hajtott. Eltöltöttek már együtt néhány szép estét, de épp, amikor
kezdte azt gondolni, hogy Greta viszonozza az érzéseit, a lány
elkezdte lemondani a találkáikat. Ahogy az egész színház, Taffy
is tudta, miért. Egy gazdag amerikai katonatiszt udvarolt Gretá-
nak. Hogyan is versenyezhetne egy alulfizetett komikus – aki azt
tűzte ki céljául, hogy megnevelteti az embereket, miután az el-
múlt néhány évben oly kevés vidámság jutott nekik az életben –

egy jóképű, amerikai, egyenruhás férfival? David vállat vont. Ha egyszer ez a jenki hazautazik... eljön az ő ideje.

Max Landers leült, és kissé feszengve nézett körül a zajos, kizárólag férfiakból álló közönségen. Nem szívesen jött el ide, de az utolsó estéjükét ünneplő, már félig részeg srácok a Whitehallból semmiképp sem akarták kihagyni a lehetőséget, hogy megnézzenek egy előadást a Windmillben, mielőtt itt hagyják ezt a várost.

Max oda sem figyelt a komikusokra és az énekesekre, csak számolta a perceket, hogy végre kisurranhasson a színházból, és találkozhasson a kedvesével, Gretával. Nehéz lesz a lánynak, miután ő holnap elhőzódik Amerikába, és persze még neki is meg kell szereznie a szülei áldását erre a házasságra, akik azt akarták, hogy Anna-Mae-t, a középiskolai szerelmét vegye feleségül. Kénytelenek lesznek megérteni, hogy a fiuk megváltozott. Amikor ott hagyta a hazáját, még nagyon fiatal volt, mostanra azonban férfi lett belőle, méghozzá szerelmes férfi. Ezenkívül Greta egy igazi angol hölgy, és Max biztos volt benne, hogy sikerül majd belopnia magát a szülei szívébe.

Szinte fel sem pillantott, amikor kitört a tapsvihár a színházban, és a függöny összezárult a nyitójelenet után.

– Hé! – böködte meg Bart a karját, mire Max összerezett. – A következő jelenetet mindenképp meg kell nézned. – Bart egy női alakot formált a két kezével a levegőben. – Ez az, amiért idejöttünk – mondta vigyorogva.

Max bólintott.

– Hát persze, Bart.

A függöny hatalmas tapsvihár és füttyögés kíséretében ismét szétnyílt. Max felpillantott a csaknem teljesen pucér lányokra a színpadon. *Miféle nő képes ilyesmire?* – tűnődött. Nem sokkal tartotta többre ezeket a nőket a szajhákznál.

– Hé, hát nem csodálatosak? – kérdezte Bart, a szeme kajánul csillogott. – Nézd azt a csajt ott középen, alig van rajta valami, de milyen helyesen mosolyog.

Max felpillantott a nőre, aki olyan mozdulatlanul állt, akár egy szobor. Kicsit hasonlított... Max hirtelen előrehajolt, hogy jobban szemügyre vegye.

– Jézus Mária! – szitkozódott magában, és a szívverése hirtelen

len felgyorsult, miközben figyelte a lány hatalmas kék szemét, amellyel elnézett a közönség felett, a szép ajkát, és a feje tetején összefogott dús, szőke hajját.

Szinte elviselhetetlen volt telt keblének és hetyke mellbimbójának ismerős látványa, amit alig-alig fedett egy-egy flitter. Feszülten nézte a hasa csábító ívét, amely a legintimebb részéig vezette a tekintetet...

A színésznő minden kétséget kizárólag Greta volt. Max Bart felé fordult, és figyelte, hogy a barátja szinte felfalja a tekintetével a menyasszonya testét.

Felfordult a gyomra. Felállt, és sietve otthagya a nézőteret.

Greta már a harmadik cigarettát vette elő az ezüstitárcából, amelyet Maxtól kapott, és sokadszorra pillantott az órájára. A fiatalember már egy órája késett. Mégis hol lehet? A pincér gyanakvó pillantásokat vetett Greta felé, aki egyedül ücsörgött a koktélbárban, és pontosan tudta, mit gondol róla a férfi.

Miután elszívta és elnyomta a cigarettát, még egyszer az órájára nézett. Ha Max éjfélig nem érkezik meg, hazamegy, és ott vár rá tovább. A férfi tudja, hol lakik, hiszen többször eljött már érte a panzióba, és Greta biztos volt abban, hogy a vőlegényének jó oka van a késésre.

Elmúlt éjfél, és kiürült a koktélbár. Greta lassan felállt, és elhagyta a helyet. Hazaérve csalódottan nyugtázta, hogy Max nem vár rá a ház előtt. Bement, és a teáskannában vizet tett fel forni a kis tűzhelyre.

– Csak nyugalom! – biztatta magát, miközben a csészéjébe rakott egy kiskanálnyi drága kávéport, amelyet Maxtól kapott. – Nemsokára megérkezik.

Greta feszülten ült az ágyon, és azonnal felpattant, ha lépések zaját hallotta az utcáról, remélve, hogy az illető megáll a ház előtt, és elindul felfelé a lépcsőn. Nem akart átöltözni, és a sminkjét sem törölte le, hátha mindjárt megszólal a csengő. Végül éjjel háromkor a hidegtől és a félelemtől reszketve elhevert az ágyon, és ahogy a nedves, viseltes tapétát nézte a falon, könnyek gyűltek a szemébe.

Fokozatosan úrrá lett rajta a pánik: fogalma sem volt arról, hogyan lépjen kapcsolatba Maxszel. A hajója Southamptonból

indul, és tízkor már a kikötőben kell lennie. Mi lesz, ha addig nem jelentkezik? Még a címét sem tudta Amerikában. A fiatalember vacsoránál akarta átadni neki az utazásához szükséges információkat.

Hajnalra eltűntek a könnyek Greta szeméből, és velük együtt az új élet reménye is. Most már biztosan tudta, hogy Max nem jön el hozzá, hiszen már úton kellett lennie Southamptonba, és nemsokára örökre elhajózik az életéből.

Greta délelőtt bénultan és kimerülten érkezett a Windmillbe.

– Mi a baj, drágám? Elhajózott a katona a naplementébe, téged meg itt hagyott, szegénykém? – gügyögte Doris.

– Hagyj békén! – kiáltott rá Greta dühösen. – Egyébként is tudod, hogy nem egyszerű katona, hanem tiszt.

– Jól van, nem kell úgy begurulni, csak kérdeztem. – Doris sértetten bámult a barátnőjére. – Tetszett Maxnek a tegnapi előadás?

– Én... Ezt hogy érted?

– A barátod ott volt a közönségben tegnap este. – Doris a tükör felé fordult, hogy kifesse a szemét. – Gondoltam, te hívtad meg – tette hozzá nyomatékosan.

Greta nagyot nyelt, és szerette volna eltitkolni, hogy ez teljesen új információ számára, ugyanakkor meg akart bizonyosodni arról, hogy Doris igazat beszél.

– Igen... persze hogy én. De sohasem nézek a közönségre. Hol ült?

– Ó, baloldalt! Csak azért vettem észre, mert nem sokkal azután, hogy a függöny szétnyílt előttünk, vidám hölgyek előtt, felállt, és elment. – Doris vállat vont. – Fura ez a férfinépség!

Aznap este, amikor hazaért, Greta biztosan tudta, hogy soha többé nem hall Max Landers felől.

Harmadik fejezet

Nyolc héttel később Greta felfedezte, hogy Max olyan örökséget hagyott hátra, ami miatt valószínűleg sohasem fog megfelekezni rövid, de szenvedélyes afférjukról. Teljesen biztos volt benne, hogy terhes.

Szörnyű állapotban érkezett a Windmill művészbemutatójához. Borzalmasan érezte magát, miután korán reggel rosszul érzéssel küzdött, és folyton a vécére rohant, miközben próbálta kitalálni, mitévő legyen. Eltekintve egyéb dolgoktól, abban biztos volt, hogy gömbölyödő hassal aligha folytathatja néhány hétnél tovább rövid karrierjét a Windmillnél.

Egy szempillantást sem aludt előző éjjel, a félelemtől görcsbe rándult gyomra nem engedte. Nyugtalanul forgolódott, és még az is megfordult a fejében, hogy hazamegy. De a szíve mélyén tudta, hogy ez nem valódi lehetőség.

Megborzongott a hivatlan emléktől, és a gondolatait inkább visszaterelte a jelen nehézségeire. A tükör előtt ült az öltözőben, és úrrá lett rajta az elkeseredés. Az még rendben lett volna, hogy otthagyja a Windmillt azért, hogy egy gazdag amerikai férj karjába vesse magát, most azonban egy olyan otthon várt rá, amelyet a hozzá hasonló nők számára tartanak fenn. Bár a vezetőség jóindulatú volt, a lányokra vonatkozó erkölcsi szabályokat nem lehetett áthágni a Windmillben. Márpedig házasságon kívül teherbe esni a legnagyobb bűn volt, amit egy lány elkövetett.

Greta tudta, hogy az élete romokban hever. Ha megszüli ezt a gyermeket, akkor azonnal dugába dőlnek a házasságra és a filmes karrierre vonatkozó tervei. Kivéve... farkasszemet nézett rémült tükörképével, és rájött, nincs más választása. Kénytelen lesz elkérni Doristól „Mr. Problémamegoldó” címét. Mégiscsak tisztességesebb volna ez a meg nem született gyermekkel szemben... hiszen semmit sem tudna biztosítani számára: sem otthont, sem pénzt, sem apát.

A függöny háromnegyed tizenegykor ment le, és a lányok ki-merülten tértek vissza az öltözőbe.

– Doris – súgta oda Greta a barátnőjének a folyosón –, beszélhetnék veled?

– Hát persze, drágám.

Greta megvárta, amíg a többi lány bemegy az öltözőbe, majd a tőle telhető legnyugodtabb hangon elkérte a címet, amelyre szüksége volt.

Doris fürkészően nézett rá gyöngyszemével.

– Ó, te jó ég! Az a katona hagyott neked egy búcsúajándékot, mi?

Greta lehajtott a fejét, és bólintott. Doris felsőhajtott, majd együttérzőn megérintette a barátnője karját. A lány néha képmény tudott lenni, akár a kő, de a rideg külső valójában érző szívet takart.

– Hát persze hogy megadom neked a címet, drágám. De ugye tudod, hogy fizetned kell majd?

– Mennyit?

– Az attól függ. Mondd meg neki, hogy a barátom vagy, akkor talán leviszi az árat.

Greta ismét megborzongott. Doris úgy beszélt a dologról, mintha épp fodrászhoz küldené.

– Biztonságos? – kérdezte óvatosan.

– Hát, én már kétszer voltam nála, és még mindig itt vagyok, de hallottam néhány rémtörténetet – jegyezte meg Doris. – Amikor végzett, menj haza, és feküdj le, amíg a vérzés el nem áll. Ha nem áll el, azonnal menj kórházba. Gyere, felírom neked a címet! Ugorj be hozzá holnap, és kapsz tőle egy időpontot. Akarod, hogy elkísérjelek?

– Nem, minden rendben. De köszönöm, Doris – mondta Greta hálásan.

– Semmiség! Nekünk, lányoknak vigyáznunk kell egymásra, nem igaz? És ne feledd, drágám, nem te vagy az első, és nem is te leszel az utolsó.

Másnap kora reggel Greta buszra szállt, amely az Edgware Roadon át elvitte Cricklewoodba. Megtalálta Mr. Problémamegoldó utcáját, és lassan elindult rajta. Megállt a kapu előtt, és felpillantott a kis, vörös téglás házra. Vett egy mély lélegzetet, kinyitotta a kaput, a bejárati ajtóhoz sétált, és bekopogott. Hamarosan látta, hogy meglebben a csipkefüggöny, majd hallotta, hogy elhúznak egy tolózárat.

– Igen?

Egy kis termetű férfi jelent meg az ajtóban, aki zavarba ejtő módon hasonlított a Tűzmanócskára Greta gyerekkori könyveiből.

– Jó napot! Én... ööö... Doris küldött.

– Akkor jobb, ha bejön.

A férfi szélesre tárta az ajtót, és Greta besétált a szűkös, komor előszobába.

– Kérem, várjon itt! Épp most végeztem egy pácienssel – mondta, és egy gyéren bútorozott szoba felé mutatott.

Greta leült egy foltos fotelbe, az orrát facsarta a macska- és a régiszőnyeg-szag. Kezébe vette a *Woman* egy rongyosra olvasott számát, és átlapozgatta. Azon kapta magát, hogy egy babakabátka kötésmintáját nézegeti, és gyorsan becsukta a magazint. Hátradőlt a karosszékben, és a mennyezetet bámulta, miközben a szíve hevesen vert.

Néhány perccel később halk nyögést hallott a szomszéd szobából. Nagyot nyelt, miközben a férfi visszatért a váróba, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Nos, hölgyem, mit tehetek önért?

Mindketten tudták, milyen ostoba ez a kérdés. Hiába volt zárva az ajtó, még mindig hallani lehetett a nyögdécselést. Greta idegei pattanásig feszültek.

– Doris azt mondta, hogy ön... ööö... meg tudja oldani a problémámat.

– Talán. – A férfi szúrós tekintettel nézett rá, ujjával néhány zsíros hajtincset simított a kopasz feje búbjára. – Mióta terhes?

– Azt hiszem, úgy nyolc hete.

– Az jó – bólintott a férfi.

– Kérem, mennyibe fog kerülni?

– Nos, általában három guinea-t kérek érte, de mivel ön Doris barátnője, megcsinálom kettőért.

Greta a fotel karfájába mélyesztette a körmét, és bólintott.

– Rendben – mondta a férfi. – Nos, ha tud várni úgy fél órát, már most meg tudom csinálni. Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra – mondta a férfi vállat vonva.

– Holnap mehetek dolgozni?

– Az attól függ, hogy megy a dolog. Vannak lányok, akik erősen véreznek, mások alig.

Kopogtak az ajtón, és egy szigorú kinézetű nő dugta be rajta a fejét. Rá sem nézett Gretára, csak intett a férfinak, hogy jöjjön.

– Bocsásson meg, rá kell néznem a páciensemre – mondta az, és sietve távozott.

Greta a kezébe fogta a fejét. *Vannak lányok, akik erősen véreznek, mások alig...*

Felállt, kitámolygott a sötét szobából, végigszaladt az előszo-

bán a bejárati ajtóhoz. Elhúzta a reteszt, elfordította a gömbkilyincset, és kinyitotta az ajtót.

– Kisasszony, kisasszony! Hová me...

Greta becsapta maga mögött az ajtót, és könnyes szemmel, sietve elindult az utcán.

Aznap este az előadás után Doris odasompolygott a barátnőjéhez.

– Elmentél hozzá?

Greta bólintott.

– És mikor lesz a... tudod?

– Én... valamikor a jövő héten.

Doris megpaskolta a lány vállát.

– Minden rendben lesz, drágám, megígérem.

Greta mozdulatlanul ült, amíg a többi lány elhagyta az öltözőt. Amikor a szoba kiürült, az asztalra borult, és sírva fakadt. Azóta kísértette annak a nőnek a hangja, akit nem is látott, csak nyögdécselni hallott, hogy elhagyta azt a nyomorúságos házat. És bár tudta, hogy szörnyű bizonytalanságra ítéli magát, abban is biztos volt, hogy képtelen végigcsinálni az abortuszt.

Greta nem hallotta a halk kopogást az öltöző ajtaján, és ijedten rezzent össze, amikor valaki megérintette a vállát.

– Hé! Nyugalom, csak én vagyok, Taffy. Nem akartalak megijeszteni. Csak meg akartam nézni, hogy mind elmentetek-e. Mi a baj, Greta?

A lány a férfi kedves arcára pillantott, amely együttérzéssel nézett rá a tükörben, és keresett valamit, amivel megtörölhetné az orrát. Meghatotta ez a törődés, különösen, mivel tudta, hogy rá sem nézett Taffyra, amióta megismerkedett Maxszel. A fiatal ember egy patyolattiszta, kockás zsebkendőt nyomott a kezébe.

– Tessék. Akarod, hogy magadra hagyjalak? – kérdezte Taffy Greta háta mögött téblábolva.

– Igen, ööö, nem... ó, Taffy! – A lány keserves zokogásban tört ki. – Szörnyű bajban vagyok!

– Miért nem mondd el? Majd én jobb kedvre derítelek, bármi legyen is az.

Greta a férfi felé fordult, és a fejét rázta.

– Nem érdelek együttérzést – nyöszörögte.

– Ne butáskodj! Gyere, hadd öleljelek meg. – Szorosan erős karjába vonta Gretát, és addig tartotta, amíg a sírás alább nem hagyott, és apró csuklások léptek a helyébe. Ezután elkezdte le-törölni a lány könnyáztatta sminkjét. – Kicsit el vagyunk keseredve, igaz? Az idős nagymamám mindig azt mondta, hogy semmi sem olyan rossz, mint amilyennek látszik.

Greta elhúzódott tőle, mivel hirtelen feszélyezve érezte magát.

– Ne haragudj, Taffy! Most már jól leszek, tényleg.

A fiatalember kételkedve nézett rá.

– Ettél már? Kiöntheted a szíved egy tányér finom húsos pite és krumplipüré fölé. Azt figyeltem meg, hogy az mindig segít szívügyekben. És feltételezem, nálad is azon a tájon kell keresni a problémát.

– Annál egy kicsit lejjebb – motyogta Greta, de azonnal meg is bánta.

Taffy nagyon igyekezett nem kimutatni az érzéseit.

– Értem. És az a jenkis fogta magát, és itt hagyott téged, igaz?

– Igen, de... – Greta döbbenten nézett rá. – Honnan tudsz róla?

– Greta, egy színházban dolgozol. A portástól az igazgatóig mindenki mindent tud mások magánügyeiről. Ezen a helyen még egy némasági fogadalmat tett apáca sem tudná megőrizni a titkait.

– Ne haragudj, hogy nem meséltem neked róla. Kellett volna, de...

– Ami történt, megtörtént. Most kint megvárom, hogy átöltözz, azután elviszlek vacsorázni.

– De Taffy, én...

– Igen?

Greta erőltlenül rámosolygott.

– Köszönöm, hogy ilyen kedves vagy hozzám.

– Hát nem erre vannak a barátok?

A szokásos helyükre mentek, az utca túloldalán, a színházzal szemben lévő kávézóba. Greta csak akkor vette észre, hogy farkaséhes, amikor falni kezdte a pitét meg a krumplipürét. Közben beszámolt a fiatalembernek szorult helyzetéről.

– Szóval megkaptam Doristól a címét, és ma reggel el is mentem hozzá. De Taffy, el sem tudod képzelni, milyen volt ott. En-

nek a Mr. Problémamegoldónak... koszos volt a körme. Én nem bírom ezt megtenni, egyszerűen nem bírom...

– Megértem – nyugtatta Taffy. – És a te amerikaiid nem is tudja, hogy terhes vagy?

– Nem. Miután látott a Windmillben anyaszült meztelenül, másnap reggel elhajózott. Nincs meg az amerikai címe, de még ha meg is lenne, nem hiszem, hogy visszafogadna azok után, hogy látott a színpadon. Nagyon konzervatív családból jön.

– Nem tudod, hogy nagyjából merrefelé lakik az Államokban?

– De igen, egy Charleston nevű városban. Állítólag valahol délen. Ó, Taffy, annyira vártam, hogy megpillantsam New York fényeit!

– Greta, ha Max valóban ott lakik, ahol mondod, aligha láttad volna New Yorkot. Több száz kilométerre van Charlestontól, majdnem olyan messze, mint London Olaszországtól. Amerika hatalmas ország.

– Tudom, de az amerikaiak, akikkel eddig találkoztam, mind olyan haladó gondolkodásúak, nem olyan begyöpösödöttek, mint mi, britek. Szerintem jól éreztem volna ott magam.

Taffy meredten nézett a lányra; Greta naivitása egyszerre bosszantotta, és ébresztett benne együttérzést.

– Nos, te lány, ha ettől jobban érzed magad, a város, ahová költöztél volna, az úgynevezett Biblia-övezet kellős közepén található. A lakói olyan mereven követik a Szentírást, és olyan erkölcsösek, hogy még mi, angolok is könnyednek tűnünk hozzájuk képest.

– Max említette, hogy baptista – tűnődött Greta.

– Na látod! Tudom, hogy ez nem nyugtat meg, de Charleston olyan távol áll New York hangulatától, mint a walesi hegyek között található családi otthonom légköre Londonétól. Partra vetett halként vergődött volna ott, különösen azután, ahogy itt éltél. Részemről én azt gondolom, szerencse, hogy megmenekültél.

– Lehet. – Greta tudta, hogy Taffy csak meg akarja nyugtatni, hiszen mindenki tisztában volt azzal, hogy Amerika az új világ, a lehetőségek hazája, függetlenül attól, melyik részén él az ember. – De ha olyan szigorú ott az erkölcs, akkor Max miért... tudod... – Greta elpirult.

– Lehet, hogy azt gondolta, ha eljegyez téged, úgy már nem

számít a dolog akkora kihágásnak – felelte a férfi kissé ügyefogyottan.

– Én tényleg azt hittem, Max szeret engem. Ha nem kérte volna meg a kezem, akkor sohasem...

Greta szava elakadt szégyenében. Taffy megfogta a kezét, és megszorította.

– Tudom – mondta gyengéden.

– Én nem vagyok olyan, mint Doris, de tényleg. Max... nekem ő volt az első. – Greta szeme könnybe lábadt. – Miért siklik ki mindig az életem?

Taffy nézte, ahogy Greta magára erőltet egy mosolyt, és közben azon tűnődött, vajon hogyan kerül egy nyilvánvalóan tanult és a kiejtése alapján jó családból származó lány a Windmillbe. Greta egyértelműen kilógott a többi lány közül, és ha Taffy őszinte akart lenni magához, éppen ezért vonzódott hozzá. Ugyanakkor belátta, hogy ez most nem a legjobb pillanat, hogy erre rákérdezzen, így hát témát váltott.

– Meg akarod tartani a gyermeket, Greta?

– Hogy őszinte legyek, Taffy, nem tudom. Össze vagyok zavarodva, és félek. Ezenkívül szégyellem magam. Tényleg azt hittem, hogy Max szeret engem. Miért is...? – Greta hangja szomorúan elcsuklott. – Amikor ott ültem abban a szörnyűséges házban, Doris Mr. Problémamegoldójára várva, nem csak azért menekültem el, mert féltem a beavatkozástól. Folyton a bennem élő apró lényen járt az eszem. Aztán hazafelé tartva két vagy három anya mellett is elhaladtam, akik babakocsiban tolták a gyermeküket. És ekkor rájöttem, hogy bármilyen kicsi is az én kisbabám, ő is él, nem igaz?

– De igen, Greta.

– Akkor hát joggal veszem el az életét, csak mert elkövettem egy hibát? Vajon megtagadhatom tőle az élethez való jogát? Nem vagyok vallásos, de azt hiszem, sohasem tudnám megbocsátani magamnak, ha megölném. Ugyanakkor milyen jövő vár ránk, ha megszüلöm? Ezek után soha egyetlen férfi sem néz majd rám. Egy tizennyolc éves, terhes Windmill-lány. Jó kis ajánlólevél, nem igaz?

– Hát, én azt javaslom, aludj rá néhányat. A legfontosabb, hogy nem vagy egyedül. És... – Taffy úgy döntött, hangot ad a

gondolatoknak, amelyek a fejében jártak, miközben hallgatta a lány lesújtó történetét. – Lehet, hogy tudok segíteni, hogy legyen tető a fejed felett, ha úgy döntesz, megtartod a gyermeket. Ez a Mr. Problémamegoldó nem hangzik túl megnyugtatóan. Még a végén mindketten belehaltok, és ezt igazán nem akarjuk.

– Nem, de még mindig nem vagyok biztos abban, hogy van más választásom.

– Greta, higgy nekem, mindig van választás! Mi lenne, ha beszélnél Mr. Van Damm-mal? Biztos vagyok benne, hogy fordultak már hozzá ilyesmivel.

– Ó, dehogysis! Erre képtelen lennék. Tudom, hogy kedves ember, de Mr. Van Damm elvárja a lányoktól, hogy feddhetetlenek legyenek. Nagyon ügyel a Windmill jó hírnevére. Azonnal kitenné a szűrőmet.

– Nyugodj meg, csak egy ötlet volt – felelte Taffy, és felállt, hogy kifizesse a számlát. – Most beteszlek egy taxiba. Menj haza, és pihenj. Kimerültnek tűnsz.

– Nem, Taffy, tényleg, busszal is haza tudok menni.

– Ragaszkodom hozzá.

A fiatalember leintett egy taxit a kávézó előtt, néhány pénzérmét nyomott a lány apró tenyerébe, majd a szájára nyomta az ujját, amikor Greta tiltakozni akart.

– Kérlek, ha nem engeded, aggódni fogok. Álmodj szépeket, Greta, és ne félj, én itt vagyok neked.

– Még egyszer köszönöm a kedvességed, Taffy.

David integetett a taxi után, és közben azon tűnődött, miért akar segíteni Gretának, de a válasz egyszerű volt. Nem számít, mit tett a lány, azóta szereti őt, hogy először megpillantotta.